

- 3) Czy art. 4 i 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ⁽³⁾ w związku z art. 39 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. sprzeciwiają się przepisowi krajowemu stanowiącemu, że ten sam wymóg może jednocześnie stanowić wymóg minimalny i ustanawiać wymagania wykraczające poza wymogi minimalne (wymóg, którego spełnienie jest konieczne w celu uzyskania wypłaty wsparcia rolnośrodowiskowego)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 25, s. 8.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2005, L 277, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif de Montreuil (Francja) w dniu 7 października 2019 r. – Bank of China Limited/Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-737/19)

(2019/C 413/39)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif de Montreuil

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bank of China Limited

Strona przeciwna: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozwiązania przyjęte w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r., Morgan Stanley & Co International plc przeciwko Ministre de l'Économie et des Finances, C-165/17 są możliwe do zastosowania w przypadku, gdy oddział realizuje w państwie członkowskim zarówno transakcje podlegające opodatkowaniu VAT, jak i świadczenia na rzecz swojego zakładu głównego oraz oddziałów, mających siedzibę w państwie trzecim?
- 2) Czy w sytuacji, gdy oddział, mający siedzibę w państwie członkowskim, domaga się prawa do odliczenia podatku naliczonego w związku z wydatkami poniesionymi przez ten oddział w celu realizacji świadczeń na rzecz swojego zakładu głównego położonego w państwie trzecim (eksport usług finansowych i bankowych), podatnik może odliczyć podatek od wartości dodanej w oparciu o art. 169 lit. a) [dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1)], czy też w oparciu o lit. c) tego przepisu?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i w przypadku, gdy oddział może domagać się odliczenia na podstawie art. 169 lit. a) [dyrektywy 2006/112], pod jakim warunkiem można uznać, że transakcje bankowe realizowane przez zakład główny mający siedzibę w państwie trzecim dają prawo do odliczenia, jeżeli transakcje te zostały przeprowadzone w państwie członkowskim, w którym ponoszone są wydatki podlegające podatkowi od wartości dodanej? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i w przypadku, gdy oddział może domagać się odliczenia na podstawie art. 169 lit. c) [dyrektywy 2006/112], w jakich okolicznościach można uznać, że usługobiorca ma siedzibę poza Unią Europejską, w sytuacji gdy oddział znajduje się w Unii Europejskiej i stanowi pod względem prawnym jeden podmiot z zakładem głównym?